

društvene novice

V spomin prijatelju Luku Brvarju

»Lahko ti dam svoj nov naslov, lahko ti natančno povem, kje stanujem, ampak vem, da se ne boš nikoli oglasil.«

Tako mi je odgovoril Luka nekega sivo jesenskega dne na vprašanje, naj mi pove, kam se je preselil, da ga ob priložnosti obiščem. Potem ko me je operacija za nekaj mesecev prikovala na bergle, sem sklenil, da ga vseeno pokličem.

Toda takrat je telefon že zvonil v prazno.

Da je Luka že odšel?

Slutil sem, da je spet hudo bolan. Ampak da ga ni več? Nemogoče! Pa ne da bi pričakoval od njega tisto: »Okej, fantje, vi žurite naprej, jest pa zdejele grem!«

Kako pusto zvenijo besede o času, ki teče v korist žalujočih! Topo zreš v mrzle nagrobnike in upognjene blede cvetove. Gluho tišino prebija misel, ki reže v možgane: umrl je prijatelj. Glava je polna misli in globokih ugotovitev, v tisti zadnji, najbolj zaprašeni »zaklenjeni kamrici« na komaj zaznavni meji med »tu« in »onkraj« pa se muza podoba mežikajočih oči, razmršenih las in kocin, ki ti z značilnimi kretnjami lopatastih rok dopoveduje: »Pusti to! Pejd na en pir, potem pa k svoji Angeli!«

Tak je bil Luka, tudi največje težave je obrnil na preprosto misel in sleherni dekle je bilo zanj Angela. Imel je svoj slog. Enkrat in neponovljiv.

Tisti, ki nam je vsakdanje pehanje zlezlo pod kožo, nemara ustavimo film samo ob slovesu prijatelja, da ga potem izbrskamo iz množice, ki bega skozi naše življenje. Pa še ob taki priložnosti največkrat razmišljamo o sebi, ko s čudnim obnašanjem utapljamemo žalost. Vse skupaj je sebičnost in večna vdanost v usodo.

Nekje je pisalo, da usoda kroji človekov značaj. Njegovi sodelavci mi pravijo, da ga je že prej grabila smrtonosna bolezen. Uprl se ji je z neznansko silo, prestajal je strašne terapije, ki bi ljudi s premalo volje takoj ugonobile. Temu bi dodal samo to, da je Luka zajemal življenje z največjo žlico ironije, nikoli s cinizmom, kar je bistvena razlika.

Na mladinskem delovnem taboru na Uskovnici – dobrih sedem let je tega – sem ti nekoč pojamral: »Dost 'mam! Ne vem, če bom zmogel.« Takrat sploh nisi nič rekel, samo nejeverno si me pogledal in se na široko zasmejal. Tvoj nepopoljšljivi optimizem je preprosto zasvojil.

Bil si garač in uživač. Če smo lahko enajst ur skupaj blodili po snežni puščavi Komne, smo lahko potem tudi enajst ur skupaj – zbiti in z zažganimi obrazi – kvantali v omotični lenobno-

sti Koče pod Bogatinom. Tanja mi je povedala, da si svoj poklic (bil si svojevrsten računalniški pro) opravljal izredno vestno. Toda o tem, o tvojem prispevku PZS, o ponovnem pojavu boleznih, o smrtnem boju... naj pišejo drugi. Nekje v zadnjem kotu 'špajze' še hranim zavitek bohinjke zaseke in flaško domačega, ki sem ti ga bil obljubil.

Glavo mi polnijo razcefrani spomini. Prvič sva se srečala neke deževne jesenske sobote pred približno desetimi leti na Velem polju pod Triglavom. Sedeli smo za mizo v Vodnikovi. In ko si prisedel, je nekdo rekel: »Zdej smo pa ta pravi!«

»A doslej pa niste bili?« si vprašal mrtvo hladno, potihno.

Bili so dobri časi. Časi iskanja? Kje pa, nič ni bilo treba iskati, ko pa smo mislili, da vse znamo in da nam nihče nič ne more! Nobenega moraliziranja ni bilo, nobenih predznakov »to je dobro in to je slabo«. Življenje je tu pred nami na pladnju, treba ga je samo užiti. Tudi če ni bilo sonca, je treba odriniti. Kdor je samo na zapečku čakal, da se razkadijo oblaki, je največkrat ostal na zapečku.

V snežnem metezu smo se s Kremžarce na Pohorju prebijali v dolino. Pet se nas je potem zrinilo in tvoje vozilo, ki smo mu samo iz obzirnosti (do nas samih – da bi se lahko peljali) rekli avto. Rili smo po zasneženi nevarni cesti. Sedel sem spredaj in brisal šipe. Ugotovil si: »Ko me zanese, imaš ti več dela – ker takrat bolj zašvicamo...«

Ostaja na tisoče raztresenih spominov. Je dovolj samo zavest, da to življenje kljub kratkosti ni bilo vrženo v veter? Velike misli učenjakov in modrijanov se mi zdajle zdijo ničeve. Patetika in kič. Je samo ubijajoča misel, ki ne da miru prijatelja Luka ni več.

O, da bi bilo posmrtno življenje! Da bi se z Lukom še srečala! Kjerkoli – in odšla kamorkoli – ampak na en mrzu pir, seveda!

Matej Šurc

65-letnica PD Laško

S krajšim kulturnim sporedom, podelitvijo priznanj in planinskim srečanjem so laški planinci zaznamovali 65-letnico obstoja Planinskega društva v Laškem.

Srečanje je bilo v nedeljo, 18. oktobra, v njihovem planinskem domu na Šmohorju.

V kulturnem programu so sodelovali pevci MPZ Laško in učenci glasbene šole Laško.

Srebrni častni znak Planinske zveze Slovenije je prejel **Alojz Krajnc**, bronaste častne znake pa **Jože Kovač**, **Jože Rajh** in **Zlatko Pavčnik**. Meddruštveni odbor Zasavja pa je podelil zlate znake Pivovarni Laško, TIM Laško, Osnovni šoli Primoža Trubarja Laško in **Faniki Wiegale**. Na slovesnosti so podelili tudi več jubilejnih priznanj PD Laško.

Vlado Marot